

Miklya Zsolt

Hideglelésre elég

Hideglelésed mindennapos,
tavaszodásban rosszullét környékez,
nem tudsz mit kezdeni húsvéti örömmel,
locsolkodással, cicátok bőrbetegsége
józanít, foltjai jelzik esendőséged
határait, legyenek azok csupán a nyelv
vagy a társadalom peremvidékén
örpozíciót kereső macskatalpak.
Mindegy, diófaágon, kapufőn vagy
tető peremén egyensúlyozva lesed
az utca nyíló-csukódó hullószáját,
identitásod hűlő alakváltozatai ma sem
vezetnek a kormányzóképes kisebbség
centrumáig, periférikus jelenség,
megtúrt idegen maradsz, amíg körül
nem rajzólnak a határvadászok fantom
lövedékívei, amíg nem jelez a biztonsági
rendszer hideglelésre elég okot, belső
kockázatként jelölve meg. Amíg nem
tesznek végleg hidegre, múltó idegent.

Folyt. köv.

Átokká lett a szó, titkon suttogott,
fennen fröcsögött, minden káromkodást,
káromlást felülmúló, nyelvinváziót
elindító tömör gyűlöletmaggá, *m.gr.ns*,
mint gyerekkoromban a *k.rv..st.n*, durva
jelzői előtaggal, szinte köpve a szót,
ha már csak a háta mögötti lét adatott,
hát *b.sz.m.g*, nem is cselekvést kifejezve,
a létet magát, mint elcseszett méltóságot,
valamiféle méltóságjelzőként a kisöpört
kegyelmesuram helyett, meg a *k.b.sz.tt*
kulákok végett. Tessék. Csak kimondtam
egy átokszót, bárha elvesztette már erejét,
a tartalmát azért nem, következményeként
könyvelhetem el magam, elvesztett anyám,
apám, húgom. Amihez további átokszavak
adták a muníciót, hiszen a *tót*, *zsidó*, *román*
nem olyan rég nem csupán népnévként
szerepelt nemzeti szlengszótárunk lapjain,
hanem rémképző nyelvleleményként,

amivel több legyet üthet egy a csapásra
a büszke magyar. De főleg überelhet,
mindent, ami csak él és mozog körülötte,
legalább nyelve által. Nyeltünk eleget,
hát köpnünk szabad, leleményes a nyelvünk,
mindig talál köpni valót könyörgés helyett.
Átokká lett a szó, míg sorolom, engem sorol,
török, tatár, tót, román... folytassátok csak,
de ne így folytassátok, ...*magyarok*.

Menekültkérdés

Nyelvmenekültek, jövevényszavaink,
jövevényszámaink is, immár, mire is
számíthatok, mi lesz veletek, velünk? Mi,
nem kérdés, tesszük a dolgunk, hisz voltunk,
vagyunk és leszünk, jövőnk immanens
része a jövés-menés, ez nem változik,
csak a róla való kommunikáció.
H(i)ánynom kell. Böfögnöm legalább.
Az olyan kamaszfiús, mint a fütty volt
hajdanán. Mára a kétujjas füttyszót is
kisöpörte a kor, mint a fáramászást,
danolást, ház előtt söprést, önkritikát.
Maradt a büszk, és képzett alakmásai.
Nyelvmenekültek, jövevényszavaink,
jövevényszámaink is, immár, vár rátok
a szükségszerű asszimiláció.

Vándor

Elég kimondani a szóalakot,
képzletünk máris élénk vetít
egy köpönyegébe burkolódzó,
széllal, esővel, napsütéssel,
egyszóval elemekkel birkózó,
tarisznyáját vállára vető diákféle alakot,
aki a néphit szerint lehet garabonciás,
a história szerint peregrinus, a közbeszéd
meg tekintheti jöttmentnek akár.
Mindenképpen hozzátapad egy kis misztika,
mint kötőanyag, egy kis borzongás,
mint izgatószer, és némi távolságtartás,
mint biztonsági szabály. Mindezek
kombinációjaként születik meg a szó
holdudvaraként maga a szó: *vándor*.

Fantomalak, akit meghívhatnánk
egy kávéra, sörre, vendégágyra is akár,
ha lenne bátorságunk. Ám a biztonsági
rendszerünk komforthatárt jelez.
Ilyenkor lesznek a fantomok naggyá,
létünket veszélyeztetővé. Miközben ő
már rég továbbállt, hiszen csak jöttment,
*afféle hallod a zúgását, de nem tudod,
honnan jön és hová megy szélalak.*
Mégis, van benne valami vágyakozásra
serkentő, egyszersmind közveszélyes.
Mert mi történne velünk, ha egyszer csak,
kimozdulva határaink közül, útra kelnénk,
legalább a mellettünk élő másik emberig?
Megtudnánk, hogy a köztünk lévő
távolság nem ördögtől való, hanem
átjárható, sőt, megnyitható határsáv.
Hogy *aki meg akarja tartani az életét,
elveszti, aki pedig elveszti, megtartja azt.*

Egon Schiele: Önarckép, ceruza

